

Tisztelt Magyarok X. Világkongresszusa!

Az elmúlt két esztendő nyomorúsága rátette bélyegét a *Magyarok X. Világkongresszusára* is, ezért nem az eredeti kiírásnak megfelelően az Úr 2020. évfordulójában került rá sor, hanem ma, egy éves eltolódással veszi kezdetét. Most is jól látható a koronavírus világmizériának hatása, hiszen a tengeren túlról csak elvétve érkezhettek küldöttek, még az európai, nyugat-európai államokból is jóval kevesebben, mint az ezt megelőző alkalmakkor.

Ezt a hátrányt próbáljuk a már vázolt elektronikus és kommunikációs lehetőségek kihasználásával pótolni, és hogyha fizikailag nem is lehetnek jelen a Világkongresszus küldöttei olyan létszámban, ahogyan az más kiírásokkor történt, azonban sokkal többen lehetnek részesei a munkálatoknak, hiszen mindvégig a nyitókonferenciától a zárókonferenciáig, és a közbeeső négynapos Nemzetstratégiai konferenciának munkálatait végig megpróbáljuk élőben közvetíteni a világhálón.

A *Magyarok I. Világkongresszusára* első ízben 1929-ben került sor, akkor jött létre a Magyarok Világkongresszusa ***Trianon*** folyamányaként, hiszen az ezernél is több sebből vérző, megcsonkított Magyarország nyolc évig küszködött, amire otthont tudott biztosítani egymillió vagonlakó magyarnak, akik azért menekültek át az elcsatolt területekről a Csonka-Magyarországra, mert nem voltak hajlandók hűségesküt tenni az utódállamok kormányainak. Nyolc évbe telt, ameddig ez a maradék kis ország ezzel a hatalmas feladattal megküzdött azért, hogy otthont teremthessen ennyi embernek az amúgy is a háborúval, a patkányforradalommal, a román katonai megszállással, majd a Trianonnal csonkított hazában. Tehát 1929-ben ülésezik a Magyarok I. Világkongresszusa, amelyik azért jön létre, hogy az immár képviselő nélkül maradt egyetemes magyar nemzetnek, a népek porondján a világ nyilvánossága előtt megteremtse egységes képviselői lehetőségét.

El kellett telnie kilenc évnek, ameddig ismét összeült a Magyarok Világkongresszusa. 1938-ban, amikor Budapesten zajlott az *Eukarisztikus Világkongresszus*, annak keretében került sor a *Magyarok II. Világkongresszusára*, amelyen végül megalapították a ***Magyarok Világszövetségét*** úgy, mint a Magyarok Világkongresszusának állandóan működő ügyvivő testületét, hiszen nem elég öt-tíz évenként egy kongresszusnak ülésezni ahhoz, hogy egy nemzet ügyeit, gondját, baját intézhesse. Ezért egy állandóan működő ügyvivő testületre van szükség, és e célból hívta életre a Magyarok II. Világkongresszusa 1938. augusztus 18-án a Magyarok Világszövetségét.

Ezt követően 54 évnek kellett eltelnie, ameddig a *Magyarok III. Világkongresszusának* ülésére 1992-ben sor kerülhetett, hiszen időközben volt egy II. világháború, volt 45 év kommunizmus, ami idő alatt a Magyarok Világkongresszusa nem ülésezhetett. Még 1992-ben is bújócskáznunk kellett, álnév alatt ült össze a Magyarok III. Világkongresszusa. Amikor meghirdették, hogy majd augusztusban sor kerül a Magyarok III. Világkongresszusára, a kisantant országokban olyan hisztérikus magyarellenes hangulat teremtődött, hogy a szervezők kénytelenek voltak átkeresztelni a Magyarok III. Világkongresszusát Magyarok III. Világtalálkozójává, miközben előző két Világtalálkozó nem volt.

Hála Istennek, már 1996-ban visszatértünk a Magyarok Világkongresszusa megnevezéshez, és azóta négyévenként zajlik a Magyarok Világkongresszusának ülése, most az utolsó pedig öt év távlatában.

Nem ismétlem el, hogy mi mindent végeztek ezek a Magyarok Világkongresszusai, csak egyet emelek ide, a legsarkalatosabbat. 1996-ban a *Magyarok IV. Világkongresszusa* mondta ki, hogy egy egységesülő Európában újból meg kell teremteni a magyar nemzet egységét is, és meg is jelölte ennek az eszközét, még hozzá abban, hogy a **magyar állampolgárságot** vissza kell adni minden magyarnak, bárhol is éljen a világon. Ez volt 1996 tavaszán a Magyarok IV. Világkongresszusa Záró-nyilatkozatának egyik legfontosabb üzenete.

Tessék végigtekinteni az ezt követően történeten, hiszen a Magyarok Világszövetségének, mint a Világkongresszus ügyvivő testületének az a legfontosabb feladata, hogy végrehajtsa a Világkongresszus határozatait. Természetesen olyan ügyekben, mint az állampolgárság kérdése, amely ügyekben a magyar állam megkerülhetetlen, ott a Magyarok Világszövetsége legföljebb a kovász szerepét játszhatja, de azt kitartóan el kell játszania ahhoz, hogy az állam nehezkesebben mozgó, esetleg a politikai akaratát nehezebben formáló, vagy egyáltalán nem akaró állam, hogyan és miként tudja a magyar nemzetet megtestesítő világkongresszusi határozatokat életbe léptetni.

Ennek ékes példázata a magyar állampolgárság visszaadásának története, hiszen 1996-tól 2010-ig, amikor ez valósággá vált, egy 14 éves harcot kellett a Magyarok Világszövetségének folytatnia, amely harcnak a **2004. december 5-i népszavazás** csak egy állomása volt. Igaz, hogy a legnagyobb nyomatókkal rendelkező állomása, a magyarság életében legmélyebb lenyomatot hagyó eseménye volt, de mégiscsak minden fájdalommal, amit a 2004. december 5-i népszavazás azáltal okozott, hogy jóllehet győztek az igenek, a számuk nem volt elegendő ahhoz, hogy *ügydöntő* erővel arra kényszerítse az Országgyűlést, hogy haladéktalanul meghozza ezt a törvényt – amit megtehetett volna már 2004-ben, a győztes népszavazást követően –, az Országgyűlés mégsem tette ezt meg. Ha nem lett volna a 2007-ben újraindított második népszavazásunk, akkor valószínű, hogy még ma sem adták volna vissza a magyar állampolgárságot a külföldi magyaroknak.

Ezt a második állampolgársági népszavazási indítványunkat a legsúlyosabb törvény- és alkotmánysegések mellett, illetve azok eszközével tudta a magyar állam három éven keresztül halogatni. Mindenféle elképzelhető és elképzelhetetlen akadályt kitalálva, és álságosan, mindenféle jogalkotási hiányosságra hivatkozva három évig ide-oda az Alkotmánybíróság és az Országgyűlés között pattogott „a labda” és a feladat. Alig tudták már feltartóztatni a második népszavazás kiírását, amikor végül 2010-ben az akkor kétharmados többséget nyerő Fidesz-KDNP koalíció még a Kormány megalakulása előtt napirendjére tűzte 5 fideszes képviselő egyéni képviselői indítványa alapján az állampolgársági törvény megváltoztatását, ami meg is történt.

Igaz, hogy Magyarország népe és a magyar nemzet fiainak, lányainak sokasága nem is hallott erről a második népszavazási indítványunkról, amelyik kényszerítő erővel hatott a politikumra, de az mégiscsak megvolt. Amikor végül az Országgyűlés elfogadta a törvényt, másnap az Alkotmánybíróság nyilatkozatot tett közér, amelyben azt mondta, hogy ezek után az Alkotmánybíróság elutasítja a Magyarok Világszövetsége második népszavazási indítványát, mert az okafogyottá vált. Csak így és csak ezért. Igaz, hogy nem vált teljesen okafogyottá, hiszen ez az állampolgársági törvény, amelyet 2010-ben elfogadtak, nem arról szól, amit a népszavazás által elérni kívántunk. A népszavazásban ugyanis azt szerepelt, hogy bárki, aki **magyar nemzetiségű** kérhesse kedvezményesen, illetve nyerhesse vissza automatikusan saját kérésére alapján a magyar állampolgárságot.

Az a törvény, amit elfogadtak, nem így fogalmaz. Nem várja el, hogy magyar nemzetiségű legyen az, aki magyar állampolgárságért folyamodik, hanem azt szabja feltételül,

hogy valamely felmenője valaha magyar állampolgár kellett legyen. Mi következik ebből? Ebből az következik, hogy azok a románok, azok a szerbek, azok a szlovákok, akik országunk egy-egy hatalmas területét az ország testéből kiszakítva más államot hoztak létre, ők is minden további nélkül kérhetik a magyar állampolgárságot ahelyett, hogy úgy fogalmazott volna a törvény, hogy jöhettek, a területtel együtt! Igazam van?

De ugyanez érvényes a zsidóságra is, amely kivándorolt 1948 után, miután létrejött Izrael állam. Mára ott tartunk, hogy ha a magyarországi gyökerekkel rendelkező izraeli zsidóság úgy gondolja, hogy mégiscsak Magyarországon kívánna élni, akkor ugyanolyan könnyebbséggel nyeri el a magyar állampolgárságot, mint azok a magyarok, akiket akaratauk ellenére elcsatoltak, és száz éve szenvedik a kisebbségi sorsot a trianoni kisantant erőszak kells közepén.

Tehát ennyi különbséget a Magyarok Világkongresszusa küldötteinek azért nem árt tudniuk, miközben természetesen üdvözljük, hogy a magyar állam 2010-ben meghozta azt a törvényt, amelyik lehetővé teszi, egészen szabatos fogalmazással ...*a kedvezményes honosítását azoknak, akiknek felmenői magyar állampolgárok voltak.* Ide értődik természetesen minden elcsatolt magyar, sőt ez a törvény még annak a lehetőségét is megteremtette, hogy a csángó magyarok – akik sosem voltak magyar állampolgárok, hiszen Moldva sosem tartozott a Magyar Királysághoz, legalábbis a *kiegyezést* követő időkben semmiképpen, márpedig a magyar állampolgárság jogintézménye a kiegyezés után született meg – magyar állampolgárok lehessenek.

Kedves Testvéreink, ezzel a kitérővel érzékeltettem a Magyarok Világkongresszusának szerepét és a Világkongresszus határozatainak végrehajtási nehézségeit, amelyek abban az esetben adódnak, hogyha a magyar állam részvétele is szükséges ebben. A Magyarok Világkongresszusa egy nagy lélegzetet véve – *Hegedűs Lóránt* néhai püspök urat idézve –, *egy nagy lélegzetvétellel, akár Trianon semmissége iránti óhaját is megfogalmazhatná a magyar nemzetnek.*

De azt semmiképpen sem teheti úgy, mint ahogy azt más, Magyarországon lévő civil szervezetek, amelyek – ha úgy gondolják – összeülnek tíz-tizenöten, és kijelentik, hogy tartottak egy nemzetközi békekonferenciát, amin elhatározták, hogy Trianon semmis és nem létezik!? És elkezdik hirdetni szegény, árva magyar nemzetünknek, hogy nem kell gyászolni Trianon napján, hanem örömtáncot kell lejteni, hiszen Trianon nem létezik!? Megállapította ezt például a fehérvárcsurgói „nemzetközi konferencia”, amelyre természetesen egyetlen állam sem küldte el képviselőit. De lehetnek ezek a mai Magyarországon, a magyar állam által megtűrtek, sőt titokban támogatott szerveződések, amelyek ezt teszik, és amelyek (megtévesztésének) eredményeképpen egyre nehezebben lehet felvenni a Trianon elleni harcot.

Nem csoda, hogy a Magyarok Világszövetségének Küldöttgyűlése idén – a 2020. év és Trianon 100. évfordulója elteltével – arra a következtetésre jutott, hogy Magyarországon ahhoz, hogy Trianon átkától valaha szabadulhassunk, ahhoz, hogy Trianont semmisé tehessük, túl azon, hogy ehhez nemzetközi és államközi részvétel szükséges, a harcot és a sorok rendezését a magyar nemzet sorain belül kell kezdeni. Persze nem az elcsatolt területek magyarjain, hiszen ők pontosan tudják, hogy *mit jelent Trianon, és mivel jár Trianon, és mennyire él Trianon, és mennyire szenvedik a mai napig Trianont,* hanem a Magyarországon élő magyarság sorainak a rendezésével. Itt kell először rendet tenni a fejekben, valamint következőképpen a szívekben és a lelkekben is.

Addig, amíg *meg nem tiltják a törvény erejével Magyarországon a trianoni népiirtás tagadását, vagy enyhítését, vagy relativizálását,* addig Magyarországon nem képződhet olyan politikai erő, nem a pártpolitikai értelemben véve, hanem népakarat és nemzetakarat értelmezésében véve a politikai erőt, amely fel tudja emelni a fejét a magyar nemzetnek, és

tagoltan ki tudja vele mondatni, hogy ***elég volt Trianonból, nem kérünk belőle! Gyalázata volt Európának, hogy egyetlen államát, ahol az emberi méltóságot a társadalomszervezés középpontjába állították, tönkretették titkos összeesküvéssel, és a világháború után lefolytatott, hadüzenet nélküli megszálló háborúval, népiirtással, tömeggyilkosságokkal, csalással, megtévesztéssel. Mert ez volt Trianon.*** Hogy ide felnőhessen a magyarság, ahhoz (ki kell egészíteni) a Büntető Törvénykönyv 333. §-át, amely kimondja, hogy *Magyarországon tilos a nemzeti szocializmus és a kommunizmus bűneit tagadni, azokat relativizálni.* Ameddig emellé a hatályos törvénycikkely mellé, illetve ennek a szövegébe nem emeli be harmadik tételként azt is, hogy ***ugyanúgy, ahogy a nemzeti szocializmus és a kommunizmus bűneit, népiirtás voltát tagadni tilos Magyarországon, ugyanúgy tilos legyen tagadni a trianoni népiirtás tényét is.*** Addig, ameddig ez nem történik meg, addig Trianon kérdésében Magyarországon és a magyar nemzet életében valódi változás nem történhet.

Ez a századik évforduló legfontosabb tanulsága, ez annak a három éven keresztül folytatott nemzeti konzultációnak a tanulsága, amelynek során *háromszázezer aláírást* gyűjtöttünk össze azért, hogy a magyar államot rávegyük, hogy forduljon nemzetközi szervezetekhez és kérje egy nemzetközi bíróság összehívását a trianoni béke megsemmisítésének megállapítására és kimondására. Íme, tehát ezt a harcot nekünk elsősorban *magunkkal* kell megvívunk, magyar nemzettestvéreinkkel, magyar pártjainkkal, magyar kormányainkkal és Magyar Országgyűlésünkkel, és csak akkor, ha legalább idáig eljutottunk, hogy egységesen képviseljük azt, hogy Trianon nem egy véletlen volt, Trianon nem az I. világháború következménye volt, hiszen az I. világháborúban Magyarország katonai vereséget nem szenvedett. A padovai fegyverszünet megkötésekor Magyarország területén egyetlen idegen katona sem állomásozott. Az, hogy ide mégis el lehetett jutni, hogy mire 1920. június 4-én a békeszerződés aláírásával kimondják, hogy Magyarország területeinek 70 százaléka elcsatoltatott, ahhoz sorra kellett kerülnön mindaz, amit említettem: egy hadüzenet nélküli megszálló háború, tömeggyilkosságok sorozata, Magyarország kifosztása és lépten-nyomon való becsapása, titkos összeesküvéssel való elveszejtése és megtévesztése.

Ezeket kell valahogy tudatosítanunk, és ki másnak a feladata ez, mint a Magyarok Világkongresszusának és a Világkongresszus ügyvivő testületének, a Magyarok Világszövetségének, hiszen eleink a Magyarok Világkongresszusát hívták életre azzal a feladattal, hogy az egyetemes magyar nemzetet képviselje. Ezekkel a gondolatokkal próbálom az ülését kezdő Magyarok X. Világkongresszusát feladataiban tájolni, ezt a tájolást pontosabban elvégezzük még a mai napon azzal, hogy meghallgatjuk az egyes konferenciafolyamok vezetőinek a beharangozó előadásait, hogy mi várható az egyes konferenciafolyamokban az összeállt dokumentáció, illetve beküldött dolgozatok, valamint a mai ülésünkre időzített vezérelőadások alapján.

Mielőtt elkezdenénk a tényleges munkát, megkérem *Kovács Emesét*. Párkányban él egy párkányi diáklány, akinek a családja a Magyarok Világszövetségének tagja, és akik régi harcostársaink, hogy szavaljon el egy *Wass Albert*-verset, amelyik idevágó üzenetet hordoz.

(*Kovács Emese* elszavalja *Wass Albert* *A bujdosó imája* című versét.)

Tisztelt Világkongresszus!

Úgy illik, hogy a Világkongresszus szavazattal fogadja el az ülésvezető elnökséget. Kérdezem, hogy elfogadtok e minket, hármunkat? Mellettem ülő *Oláh István* Kárpát-medencei térségi elnököt? Jobb kezem mellett ülő *Horváth Istvánt*, Kárpát-medencén Kívüli térségi

elnököt, valamint jómagamat, hogy a Világkongresszus nyitókonferenciáját mi elnököljük? Aki egyetért, emelje kezét. Köszönjük szépen a bizalmat! Ellenszavazás: Nincs. Tartózkodás: Nincs. Köszönjük szépen a bizalmat!

Első napirendi pontunk, ahogy a kis programfüzetekben, amely minden mappában szétosztott. Olvasható a Magyarok Világszövetsége örökös tiszteletbeli elnökei körének bővítése. Tudjuk a Világkongresszusok előző ülészakaiból, hogy egyedül a Világkongresszus hivatott a Magyarok Világszövetségének örökös tiszteletbeli elnököt választani. Eddig három örökös tiszteletbeli elnöke van a Magyarok Világszövetségének: báró *Perényi Zsigmond* koronaőr, aki annak a báró *Perényi Zsigmond*nak az unokája volt, aki *Perényi Zsigmond* 1849-ben a Felsőház elnöke volt, és akit itt a Szabadság téren azért végeztek ki két héttel *Batthyány Lajos* miniszterelnök kivégzése után, mert a Felsőház napirendjére vette és megszavazta a Függetlenségi Nyilatkozatot. Ezért végezték ki. *Idősebb báró Perényi Zsigmond* unokája lett 1938-ban a Magyarok Világszövetsége első elnöke. Egyik távoli leszármazottja ma is a Magyarok Világszövetségének tisztségviselője, hiszen fővárosi szervezetünk elnöke *Gyvetay György Gergely* az ő dédunokája, vagy ükunokája.

A második örökös tiszteletbeli elnökünk – a sorrend természetesen nem számít, hiszen egyszerre lettek örökös tiszteletbeli elnökké nyilvánítva – *gróf Teleki Pál* volt miniszterelnök, aki a kezdeményezője volt a Magyarok Világszövetsége megalapításának.

És végül a harmadik örökös tiszteletbeli elnökünk – mindhármost egyszerre, 2008-ban választotta meg a Magyarok VII. Világkongresszusa – *Wass Albert gróf*, akit nem irodalmi munkásságáért választottak ebbe a tisztségbe, jóllehet akár ennek okán is tehették volna küldött eleink. Hanem azért a jogvédő harcáért, amelyet az Erdélyi Világszövetség élén, már akkor folytatott, a hetvenes-nyolcvanas években, Amerikában, amikor a Magyarok Világszövetsége még egy álságos kommunista ügynökközpont, egy titkosszolgálati fedőszervezet volt, és természetesen nem foglalkozott a kisebbségi sorsba sodort magyarok jogainak védelmével. Hanem azzal foglalkozott, azon fáradozott, hogy a Magyarországról (érkező) kulturális, anyanyelvi szolgáltatásnak álcázva a külföldi magyar közösségekbe ügynököket lehessen kitelepíteni, akiknek az volt a feladata, hogy bomlasszák azokat a külföldi magyar szervezeteket, amelyek nem voltak hajlandók a kommunizmus dogmáit befogadni.

Eljött az ideje annak, hogy az örökös tiszteletbeli elnökeink körét tágítsuk. A Magyarok Világszövetségének Elnöksége határozattal ajánlja a Világkongresszus figyelmébe néhai *Rácz Sándor* személyét, akinek itt ma köszönhetjük özvegyét, *Rácz Sándorné Anikót*. Szeretettel köszöntjük Őt és unokáját, *Rácz Virágot*.

A Magyarok Világszövetségének Elnöksége üzenetet küldött a Magyarok Világkongresszusa számára, *Rácz Sándort* támogató ajánló üzenetet, amelyet a Délvidéki Országos Tanácsunk elnöke, *Rácz Szabó László*, aki egyébként a Magyarok Világszövetsége Elnökségének is tagja immár két évtizede, ő fogja felolvasni.

(Ezt követően a Magyarok XI. Világkongresszusának Nyitó-konferenciája egyhangú szavazattal a Magyarok Világszövetségének örökös tiszteletbeli elnökévé választja néhai *Rácz Sándort*, az 1956-os Nagy-budapesti Központi Munkástanács elnökét, a Magyarok Világszövetségének 2003-2013 közötti tiszteletbeli elnökét.)